

Köz İle Buz

— *buket-cihan* · 11 Mart 2010

Gözlerinin efsunlu sahrasında
Son yeminli şahidiydi kaybolmuş bir medeniyetin siyah laleleri.
Yeşil ırmaklar akardı eteklerinden
Menekşe gözlü çocuklara gece türküleri söyler.
Zaman neydi?
Hangi korkmuş manada kaybetti anlamını?

Gül dalında sesini yutmuş, gugukkuşu ustası şaşmış,
Çıracak şimdi.
Ne zamandı,
Ne de hudut.
Hadsizliğin tam ortasında
Çocuksu yanlarımın firar ettiği, bir garip yeşil ada.

Çocukluğumun imkansız düşü,
Kırmızı pabuçlarımla dolaştığım.

Kayıp bir medeniyetin yitik coğrafyası
Ninemın anlattığı masallardan kalma.
Gecenin utangaç saçlarını
Yağmurun okşadığı gecelerde
Ayın şavkı kalmıştı sadece.

Havada az önce geçen yağmurun bıraktığı amber kokusu
Gözlerinin ikliminde mavi gece yolculuğu,
Mavi uçurumlara...
Kardan beyaz uçurum çiçekleri açarkollarını
Göğe yükselirken aşk,aşk
Diye semah eder.
Mavi kuşlar yol verir huşu ile uçurum çiçeklerine...

Gözlerinin menzilinde bir çift çılgın aşık,
Köz ile buz.
Vuslata erince,
Gökler kırmızının en yanık tonudur.

Bedenimle ruhumun arasına giren,
Bir damla gözyaşı süzülür bozkır yanığı yanaklarından
Yüreğime düşer.
Tek bir damla istemiřtim zaten,
Tuz diye yarama saracak.

şimdi bir yanım buz, bir yanım köz.
Su mu olmalıym sevda ateřini söndürecek,
Ya da bir top ateř cemrediye topraęa düşecek...

BUKET CİHAN TEMÜR